

Drop ensidigheden - gør det spændende

Kanga-cricket er en gave fra himlen i børne- og ungdomsarbejdet. Men der skal meget mere til. Her er nogle ideer til fri afbenyttelse.

Af Erik Juul

Hvis man forestillede sig den tanke, at man kunne gå en tur ved de danske cricketklubbers træningsanlæg en tilfældig ungdomstræningsaften, er vist ikke ret mange af os i tvivl om, hvad der ville møde vores sanser. Og lad mig bare trække det skarpt og unuanceret op.

Alt for mange steder bliver cricket praktiseret på en måde, der kan sammenlignes med dengang, det var moderne, at små fodbold drenge skulle spille indersidespark parvis hele tiden. Kastegårdseksercitsen med bowle, bowle, bowle, til gærdet, bowle, bowle, skriger jo til himlen af fantasidrøbende trivialitet og ensidig kropslig slitage. Til sidst kan der så være marktræning med hårdere og hårdere samt højere og højere bolde. (Enkelte gange har jeg set det ligefrem tage perverterende tendenser) AV! Skulle man ha' henlagt træningen til midten, får de dårligste eller nybegynderne efter to en halv time i marken deres slag i 10 min., medens tasmørket falder på, og kammeraternes tanker allerede er begyndt at trække pløkkerne op af tæppet.

Så det er ikke spor underligt, at et bredt udsnit af klubber har et pokkers bøvl med at få skrabet et hold drenge på benene - og få dem til at blive. Specielt efter sommerpausen. I den har de fleste børn været ude at undersøge og opleve spændende kropslige udfoldelsesalternativer, og mange mister lysten til at genoptage de voksnes anstrengende crickettrænings metoder. Men vi har et hemmeligt våben: Pligten!

Holder referaterne fra DCF's ungdomssamlinger, kunne man også stille sig det spørgsmål, om de ikke indeholder for meget af genren med batfatning og rigtig løbeteknik mellem gærdene?

Provokation

Med afsæt i DIF's børne- og ungdomsårsmøde er dette selvfølgelig en provokation, der går på, om specielt den lokale foreningspraksis på børneområdet ikke er en ekstra overvejelse værd. Jeg er klar over, at min indledning i en lille håndfuld klubber gudskelov er svært genkendelig. Men de trænere og ledere, der som jeg er skeptiske overfor deres medlemstal, og søgende i indholdet og organiseringen af børnetræningen, kan måske få udbytte af at læse videre. Mit formål er opnået, hvis nogle af de guldrandede mennesker, der tager sig tid til at varetage cricketsamfundets allerstørste interesse, får en idé eller to og fører dem ud i børnenes liv.

Men først skal jeg lige parere den største sværm af kritikere, for jeg er bestemt ikke imod kastegårdstræning. Træning i kastegården er en funktionel og god teknisk øvelse, hvor både gærdespillere og kastere får rygmarvsindlært og finpudset motorik og andre detaljer. MEN det må ikke få denne tremme-kalve monotomi, hvor der aldrig er forskel på dagene. I modsætning til kalvene kan børn nemlig selv forlade gården!

Man kan glimrende lave nogle supplerende aktiviteter, som har cricketlignende momenter, men også enkelte gange gribe til noget helt andet for oplevelsens og de sociale aspekters skyld. For mig kan man godt kalde

det et vitamintilskud eller krydderi til træningen.

Som indskudt bemærkning er Kanga-cricket jo en gave fra himlen i den forbindelse, hvorfor har vi dog ikke selv fundet på det noget før? Men der skal mere til.

Frisbee

Frisbeen er et fantastisk godt supplement til traditionel marktræning. Her får børnene udviklet deres øje-hånd koordination i gribefasen og fornemmelse for gunstigste placeringssteder og korrektion af disse under svævet. Derudover indeholder det andre kvaliteter som bevidsthed om kraftoverføring til objekt, sammenspil og præcision. I frisbee-håndbøger kan man finde forskellige spilforslag. Personligt vil jeg anbefale "Ultimate", "Frisbee-golf" og "Frisminton".

Some-stop cricket

I Focus-idræt nr. 2/89 har jeg prøvet at informere det velkendte "Non-stop cricket" småspil til "Some-stop cricket" og begrunder her hvorfor.

Kort fortalt er den fysiske grundopstilling ændret på 2 punkter. Ved siden af gærdet er der opstillet 3 kegler i henholdsvis 2, 5 og 8 m's afstand. De første 5 point man scorer, skal løbes omkring den første kegle (2 m). Op til 10 point skal løbes om den midterste kegle, og fra 10 til 15 point skal man runde den yderste kegle. Når man har scoret f.eks. 15 point, er max. nået, og man forlader gærdet. Med den korte afstand i starten vil alle uden besvær kunne være tilbage og klar foran gærdet til at modtage den næste bold. Dermed øges muligheden for, at alle får en positiv oplevelse ved at bidrage til holdets samlede score. Sværhedsgraden øges, indtil max.-scoren nåes. Dermed afbødes det lidt, at en eller to stjerner totalt dominerer kampenes udfald.

Et sted i henholdsvis off- og onmarken kan man placere et par bænkke, sodavandskasser eller lignende som bonusbaser. Når man rammer disse, tæller det 5 point, og man behøver ikke at løbe om keglerne. Hvad

Tema: Børn og unge

man jo ellers skal, hver gang man rammer bolden. Ens max. point antal kan således blive $14 + 5 = 19$.

Disse bonusbaser står eller ligger på jorden. Dermed bliver det attraktivt at holde bolden dør. I non-stop cricket svinges battet oftest i vildfarelse, uden forestilling om, hvor bolden havner, blot det er langt væk. Ganske vist kan man blive grebet ud i begge spil, men den ekstra pointmulighed og prestigen bringer ofte bevidstheden om slagene helt frem i pandebrasken. Og så er vi der, hvor motivationen og ønske om indlæring af teknik smelter sammen.

Af andre små justeringer gælder det, at alle, der går for nul, altid får én ekstra chance. Efter hvert gærdefald foregår der en markrotation i stil med Kanga, og der kastes først, når den nye gærdespiller er klar (non-stop bliver til some-stop). Dette gælder dog kun den første bold. Ellers kastes der som i non-stop en kontinuerlig underhåndsbold. Jeg kunne beskrive og begrunde endnu mere, men interesserede vil nok være i stand til at støve ovennævnte artikel op.

Cricket-tennis

I mine drenge-/juniordage spillede vi i sommerferierne (udenfor træningen naturligvis) cricket-tennis. Der blev stillet 2 pinde op med en afstand på 6 meter og spændt en snor imellem i ca. 1 m's højde. Så indkredsede vi en mini-tennisbane med kegler, tov eller bare imaginære grænser - og så blev der ellers spillet singler og doubler. Bolden måtte røre jorden én gang, inden den skulle returneres. Mange blev helt gode til at dirigere boldene bestemte steder hen. Det kan så være, at den jyske rundbuestil blev forstærket der - bolden skulle jo over nettet. Men noget andet og ikke uvæsentligt var, at det sydede af liv og glade unge.

Cricketland

Cricketland er nok bedst egnet til indendørs brug. Man etablerer med div. redskaber, tove og måtter et landskab af kløfter, jungle og broer som skal

forceres evt. med bolden hoppende på battet, bolden liggende på battet, med battet mellem benene eller balance-rende på håndfladen. Måske kan man slutte med at vippe en flødebolle fra battet til en kammerat, der skal gribe den med munden. Der kunne laves poster undervejs (scores point på en spånplade med huller, gribes svære bolde og lande på den tykke madras, jongleres med 3 bolde, mimes hvad man vil gøre den dag, man laver et century osv.).

Orienterings-cricket

Et orienteringsløb i den nærliggende skov kunne ligeledes have forskellige opgaveposter både med og uden cricketlignende momenter. Teoretiske spørgsmål i genren: "Hvornår overtræder en kaster?", er også en glimrende regel repetition, inden man får sit klip og drøner mod næste post.

Noget helt andet

Tag en gang touch-rugby med en rigtig rugby-bold - så bliver der liv i kludene og røde kinder. Hva' med en rask fodboldkamp, lidt elementær akrobatik, tur i svømmehal, i squash centret, spydkast, besøge kajakkklubben og få en tur på det lave osv.

Eller ta' "fusen" på ungerne en aften og lav klubhuset om til et dragebygningværksted.

Hvorfor ikke? Fordi vi tror, at når ungerne kommer til cricket, så vil de kun lave cricket. Men er vi ikke også bange for, at de fatter interesse for noget andet og dermed mister dem som cricket-arvtagere eller at de ikke bliver så gode cricketspillere?

Vi hverken mister dem eller hæmmer deres cricketudvikling, hvis sådanne tiltag blot præsenteres og doseres i et afmålt omfang. Hvis nogen absolut vil have et firkantet tal på forholdet, forestiller jeg mig noget med, at 20-25 % af træningstiden for ungdomsspillere kunne bruges til supplerende aktiviteter.

Et lille digt om det at miste nogle kan også benyttes i denne sammenhæng:

If you love somebody

set it free.

If it comes back,

it belongs to you.

If not, it never did.

Så kan man selv sætte det cricketmæssige ind i det.

Livsstil

Crickettilhængere har igennem tiderne yndet at fortælle hinanden og uvindende om, at "cricket er en livsstil". Vi kender alle begrundelserne med gentlemen, fair play, tidsfaktoren, familieinddragelsen, the-pauseernes hyggesnak og venskaber på kryds og tværs af landet. Men burde man ikke give livsstilen mere stil - eller holdning om man vil. Hvor mange klubber fortæller eller overleverer de unge mennesker noget om spillets oprindelse, dets udbredelse, og hvordan det skete. Hvordan kom spillet til Danmark, og hvorfor ligger klubberne geografisk, som de gør? Hvad skete der specielt i vores by og klub? Hvilke legender og myter knytter der sig til spillet? Hvem er de største navne, og hvad er de største præstationer? Hvem er Ole Mortensen? Hvad er det for kvaliteter ved cricketspillet, vi værner om? Hvordan er den internationale cricketsituation lige nu? Hvorfor har man ikke villet spille med Sydafrika? Hvorfor er de der tamiler begyndt i klubben? Hvorfor er reglerne sådan? m.m.

Det må, selv for nutidens videokultur, kunne gøres spændende og vedkommende ex.-vis ved klubaftener, efter træningen, på togrejser gennem landet eller DCF samlinger.

Strategien fremover?

I anerkendelse og respekt for børns tarv og frygt for klubbernes medlems-tal må vi nok vurdere, om der skal laves tiltag, der indholdsmæssigt og organisatorisk bringer crickets børne- og ungdomstræning med på forkant af den idrætslige klubudvikling i lighed med det, som bordtennis og håndbold har smidt de tungeste trosser til.

Måske kunne det forbedre åndenøden efter arvtagere til det fælles mål: Fremme af det 'rigtige' cricketspil.